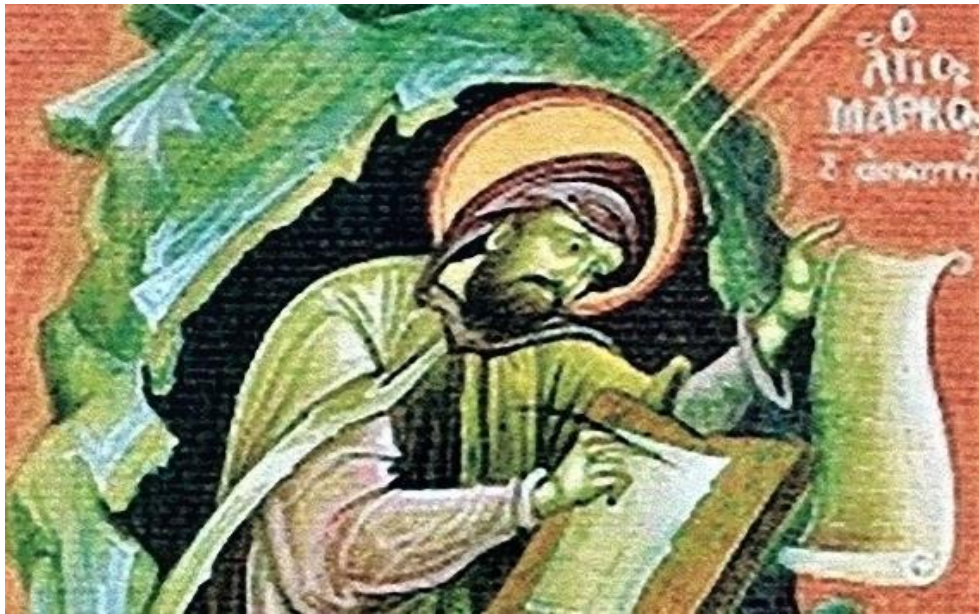

Το βάπτισμα και η εργασία των εντολών.

Αββάς Μάρκος

Όλοι, όσοι βαφτιστήκαμε, οφείλουμε να πιστέψουμε τελείως στον Χριστό και να τηρούμε όλες τις εντολές του, αφού πήραμε από αυτόν τη δύναμη για να κάνουμε κάτι τέτοιο. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να τηρούμε τις εντολές μία προς μία και μεμονωμένα την καθεμιά, αλλά μέσα στις περιεκτικές εντολές να συμπεριλάβουμε τις μεμονωμένες, και έτσι να τις πραγματοποιήσουμε όλες με συντομία· και τις μεμονωμένες όμως, όταν τύχει να τις συναντήσουμε, να μην τις προσπερνούμε.

Μεμονωμένες εντολές είναι, για παράδειγμα, οι εξής: «Σε όποιον σου ζητά κάτι, να του το δίνεις, και όποιον σου παίρνει αυτά που σου ανήκουν μην τον εμποδίσεις. Αν κάποιος σου ζητά να του δανείσεις, μην του αρνηθείς» (Λουκ. 6:30· Ματθ. 5:42). Η αντίστοιχη περιεκτική εντολή είναι: «Πούλησε τα υπάρχοντά σου, δώσε τα χρήματα στους φτωχούς, σήκωσε τον σταυρό σου και ακολούθα με» (Ματθ. 19:21· Μαρκ. 10:21). Σταυρό εννοεί την υπομονή στις θλίψεις που μας έρχονται. Εκείνος λοιπόν που τα μοίρασε όλα στους φτωχούς και σήκωσε τον σταυρό του, έκανε μεμιάς όλες τις εντολές που προείπαμε.

Επίσης, μεμονωμένες εντολές είναι το «Να μην πορνεύσεις», «Να μη μοιχεύσεις» (Εξ. 20:13) και τα όμοια, ενώ η αντίστοιχη περιεκτική εντολή

είναι: «Να ανατρέπετε τους λογισμούς και καθετί που υψώνεται με έπαρση εναντίον της γνώσεως του Θεού» (Β' Κορ. 10:5). Εκείνος λοιπόν που ανατρέπει τους λογισμούς, αποκλείει όλες τις αμαρτίες που προείπαμε.

Αν λοιπόν με το βάπτισμα ταφήκαμε μαζί με τον Χριστό, και σε έναν πεθαμένο η αμαρτία παύει να έχει εξουσία, και επομένως η αμαρτία δεν μας εξουσιάζει πλέον (Ρωμ. 6:4,7,14), οφείλουμε να κάνουμε όλες τις εντολές, για να βρούμε την τελειότητα που μας δόθηκε με το βάπτισμα. Αν όμως δεν τις κάνουμε, είμαστε άπιστοι· γιατί πίστη είναι όχι μόνο το να βαφτιστούμε στο όνομα του Χριστού, αλλά και το να κάνουμε τις εντολές του. Αν λοιπόν εμείς αμελούμε τις εντολές και στρεφόμαστε στις ηδονές με τη θέλησή μας, δίκαια εξουσιαζόμαστε από την αμαρτία, γυρνώντας σαν το σκυλί σε αυτά που ξεράσαμε, όπως λέει η Γραφή (Β' Πέτρ. 2:22). Γιατί στο βάπτισμα ελευθερώνεται βέβαια ο άνθρωπος με τη δωρεά του Χριστού, ώστε να μη σύρεται με τη βία, αλλά να μπορεί να κάνει τα έργα της ελευθερίας, αν θέλει. Ωστόσο, ανάλογα με το προσωπικό του θέλημα, όπου αγαπά, εκεί και παραμένει, ακόμη και αν βαφτίστηκε, επειδή το αυτεξούσιό του είναι απαραβίαστο· το θέλημά του δηλαδή, και μετά από το βάπτισμα, δεν το βιάζει ούτε ο Θεός ούτε ο σατανάς.

Όταν λοιπόν ο Κύριος λέει ότι τη βασιλεία των ουρανών την αρπάζουν όσοι ασκούν βία (Ματθ. 11:12), μιλά για το θέλημά μας, ώστε να το βιάσει ο καθένας μας μετά το βάπτισμα να μη στρέφεται στο κακό, αλλά να παραμένει στο καλό. Γιατί αν οι δαιμονικές δυνάμεις μπορούσαν να ασκήσουν βία επάνω μας, οπωσδήποτε και ο Θεός, ο οποίος μας ελευθέρωσε, μπορούσε να μας κάνει και σταθερούς στο καλό με τη βία. Τώρα όμως δεν είναι έτσι, αλλά αυτός με το βάπτισμα μας απάλλαξε από την αναγκαστική δουλεία, καταργώντας με τον σταυρό του την αμαρτία, και όρισε εντολές ελευθερίας· το να τις παραβαίνουμε όμως ή όχι το άφησε στην προσωπική μας θέληση. Οι εντολές, επομένως, στο μέτρο που τηρούνται, φανερώνουν την αγάπη μας προς τον Κύριο που μας ελευθέρωσε, και στο μέτρο που αμελούνται ή γίνονται με ελλείψεις, δείχνουν την προσκόλλησή μας στις ηδονές.

Όσοι λοιπόν λένε: «Θέλουμε να κάνουμε τις εντολές και δεν μπορούμε, γιατί και μετά το βάπτισμα μάς εξουσιάζει η αμαρτία», να ξέρουν ότι ο λόγος που γίνονται πάλι υποχείριοι δεν είναι επειδή το άγιο βάπτισμα δεν είναι τέλειο και δεν χαρίζει τέλεια ελευθερία από την αμαρτία και δύναμη για την

εργασία όλων των εντολών. «Ο νόμος του ζωοποιού Πνεύματος», λέει ο απόστολος (Ρωμ. 8:2), «με ελευθέρωσε από τον νόμο της αμαρτίας και του θανάτου και με έλυσε εντελώς». Από εμάς όμως εξαρτάται αν θα ξαναδεθούμε, με την κλίση προς τα πάθη, ή αν θα μείνουμε λυμένοι, με την εργασία των εντολών.

Επομένως, αν η αμαρτία, δηλαδή ο κακός λογισμός, ενώ τη μισούμε, εξακολουθεί να εξουσιάζει τον νου –γιατί αυτό συμβαίνει και δεν το αρνούμαι–, αυτό δεν είναι κατάλοιπο της προπατορικής αμαρτίας, αλλά οφείλεται στην αθέτηση των εντολών μετά το βάπτισμα. Όταν δηλαδή μετά το άγιο βάπτισμα μπορούμε να κάνουμε όλες τις εντολές και δεν τις κάνουμε, τότε και χωρίς να θέλουμε εξουσιαζόμαστε από την αμαρτία, ώσπου με τη μετάνοια να παρακαλέσουμε τον Θεό –με ταυτόχρονη συμμόρφωσή μας προς όλες τις εντολές του– και να μας συγχωρήσει την αμαρτία της αθέτησής τους.

Δυο λοιπόν είναι οι αιτίες της ενέργειας του κακού, και οφείλονται και οι δύο σ' εμάς. Η μία ενεργεί ανάλογα με τη λειψή τήρηση των εντολών, και η άλλη κυριαρχεί αναγκαστικά, λόγω των κακών που κάνουμε μετά το βάπτισμα. Την ενέργεια αυτή του κακού μόνο ο Θεός την εξουδετερώνει, όταν τον παρακαλούμε με ελεημοσύνη και προσευχή και υπομονή των δοκιμασιών που μας έρχονται –τα οποία βέβαια και αυτά μας τα δίνει, χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, η τέλεια χάρη που μας δόθηκε με το βάπτισμα.

Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Γ', Υπόθεση ΙΑ' (11), σελ. 91. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2006.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>